

[Frede Nielsen.]

stemmer ved de sidste valg repræsenterede 5,4 pct. af alle afgivne stemmer, men når 7,5 pct.-reglen nu gælder, skal der præsteres ca. 95 000 danske stemmer, før der kan blive tale om del i tillægsmandaterne. En sådan stigning tør ingen regne med.

Nu hævder man fra den tyske valgbloks side, at ændringen udelukkende har det formål at imødegå en truende opdeling i stadig flere partier, at den med andre ord skal tjene som værn for demokratiet og aldeles ikke er tænkt som noget fremstød mod danskheden. Selvom jeg må være noget forsigtig med her fra denne talerstol at kritisere politiske forhold og handlinger i et andet land, må jeg dog sige: talen om at værne demokratiets interesser i Slesvig-Holsten lyder noget aparte, al den stund der fra den nuværende landsregerings side vises megen sympati overfor tidligere nazister, og adskillige af dem er placeret i indflydelsesrige stillinger, ligeså ministerialdirektorer over andre ledende embedsmænd til kommunale ungdomsledere o. s. v.

Jeg ved meget vel, at de fleste andre tyske Länder har en noget tilsvarende procentbegrænsning, men Slesvig-Holsten har som udpræget grænseområde særlige hensyn at tage. Det er ikke noget, man kun siger fra dansk side, det blev også stærkt pointeret af socialdemokraterne i landdagen. SPD's talere angreb regeringsforslaget meget skarpt, f. eks. sagde overborgmester Gayk, at man her afslog et nationalt mindretals berettigede fordringer og „bragte guillotinen i anvendelse mod det“. Vi lyttede i Danmark med taknemlighed til disse røster, men desværre var socialdemokratiet det eneste tyske parti på denne linie.

Man søger nu fra regeringsside dernede at berolige. Lad os afvente udfaldet af næste valg, siger man; hvis danskheden da ikke bliver repræsenteret, må vi søge at finde en særlig ordning. Noget sådant må dog vist siges at være noget nær den dårligste måde at ordne tingene på.

Man finder, forekommer det mig, både hos de slesvig-holstenske aktivister og hos tyskerne i Nordslesvig en stærk tilbøjelighed til at søge dækket angribelige foranstaltninger mod danskheden med påstanden om, at på tilsvarende områder er tyskerne i Nordslesvig forfordelt, og at der derfor ikke er nogen basis for at klage. Denne beklagelige måde at ræsonnere på ligger meget langt fra de stolte tyske ord i tiden efter befrielsen om, at nu ville man gå ind i en ædel kappestrid om, hvem der kunne skabe de bedste forhold for det nationale mindretal.

Det tyske blad „Der Nordschleswiger“ sammenligner forholdene i de to grænselande og finder nærmest, at ændringen i den slesvig-holstenske valglov giver balance. Det er lidt svært at se en sådan balance. I Nordslesvig er for tiden ca. 7 000 tyske stemmer urepræsenterede, i Sydslesvig vil de ca. 70 000 danske stemmer vel desværre fremtidig blive det. Men kan forholdene uden videre sammenlignes? Er de ændringer i den danske valglov, som er foretaget, et tilsvarende hårdt slag mod det nationale mindretal som sydpå? Afgjort ikke.

Den danske valglovsændring gjaldt hele landet og havde til formål at yde større retfærdighed overfor de stærkt voksende byer. Det førte med sig en reduktion af de direkte mandater fra 117 til 105. I mange amter måtte man afgive et mandat eller to, i Sønderjylland blev tallet 6 kredsvalgte mod før 7. Det kan ikke nægtes, at det vil kræve lidt større anstrengelser af tyskerne for at få en mand valgt, men det må fastslås, at landsdelen alligevel slipper billigt. De 105 kredsmandater betyder gennemsnitligt ca. 40 000 indbyggere bag hvert mandat, men bag hvert af de 6 sønderjyske mandater står der selv efter ændringen kun gennemsnitlig 30 000. Havde man bevaret de 7 kredsmandater i landsdelen, ville der bag hvert af dem komme til at stå 25 700 indbyggere eller kun 65 pct. af gennemsnittet for hele landet. Dette forhold i landsdelens favor letter altså tyskerne arbejdet betydeligt.

Det er efter mit skøn ikke rigtigt, at tyskerne i Nordslesvig ikke skulle have fjerneste chance for at få en mand valgt. Hvis de ikke kan det, er det ensbetydende med en meget stærk reduktion af deres styrke i forhold til før krigen, da de nåede op på over 15 000 stemmer. Ved folketingsvalget i fjor havde både socialdemokratiet og venstre mindre end 11 000 stemmer til henholdsvis deres tredje og anden mand. Da nu tyskerne ved landstingsvalget i foråret trods savnet af de ti yngste år gange vælgere nåede op på henvend 7 000 stemmer, skulle chancen virkelig være der for at nå frem til repræsentation.

Også i „Der Nordschleswiger“ møder man stadig talen om demokratiets interesser. Det ville lyde smukt, hvis man bare kunne se bort fra det forhold, at i stadigt stærkere tempo trænger lederne fra nazitiden sig frem igen. Redaktør Ernst Siegfried Hansen har en større opgave i at forsvare demokratiet indenfor sine egne rækker end bestandig at sætte dansk demokrati under den strenge kritiks lup. I det hele taget ville større op-